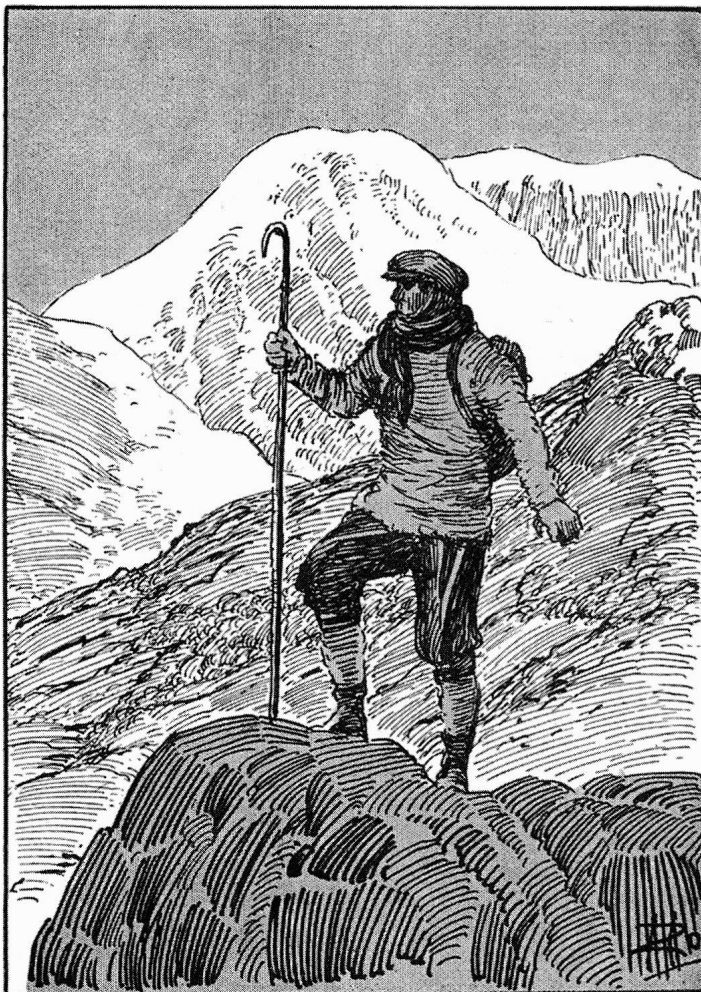

— el President, quins punts expedeix a l'ogiva
o al teginat, quan signa o malgasta saliva;
— quan veu que s'ha empassat una tatxa, el macip,
si no la trobarà l'endemà a can Felip;
— el convidat tardà d'excusa poc artera,
si hom tornarà a portar cullerot i sopera;
— quin import, a bocins, a ell li serà pagat
pel dogal homicida, el delfí d'un penjat;
— la gallina, com per l'ou post segons la usança
va poder prendre un ou d'ànec sense recança;
— l'ignar que veu com fuig a alta mar un vaixell,
del qual sols emergeix un tros d'arboradura,
si ara ja dels esquals el seu món és pastura;
— de qui són els marrecs, la noia que té un llit,
tant és el seu saber, mai no desproveït;
— el morfinòman, on hauria, en la cascada
de plaers, Epicur posat la xeringada;
— l'extàtic alpinista a frec d'un estimball,
com lloar prou l'autor del món i el seu treball;
— el pardal, quan (el sol escalfant fins el marbre)

1. Per al qui no ha après res la terra és un planell.

hom dina, al juliol, a l'ombra del seu arbre,
a quin plat deixarà, en completa llibertat,

caure un record, havent, com pertoca, apuntat;
— l'astrònom, enfocant la lluna ben rodona,
si no hi veurà, cap per avall, una persona,
com una mosca errant pel sostre amb passos lents)—,
cerca l'empremta del seu rang, dels seus talents;
perquè li tinguin tots mil miraments i estima,
el provocant taratposa amb jupa d'esgrima,
com si estigués a punt de travessar un veí;
ploma als dits, l'ull vers Déu, el versaire més fi,
que — cercant constantment la de més numerari —
de rimes en coneix tot el vocabulari;
la rica, amb l'escotat guarnit d'un caboixó,
digne complement d'un, sense tap, garrafó;
amb capot d'esquimal, un que del pol regressa,
a cobert del control del cert de la travessa;
amb la viola al coll, l'interpretèminent,
un que a l'antic disputa ara el nou continent;
l'èmul d'Apel·les, ert, al nom del qual s'apleta
una escola potent, sostenint la paleta;
raqueta al puny, d'un blanc de trinca, espitregat,
el rei del tennis que menys valora el filat;

l'ociós posseït de cinegètica ànsia,
a la sella, tocant la trompa amb arrogància;
amb toga, l'orador famós que a mant juí
és cridat, de tant que dóna festa al botxí;
el lluit pianista, al teclat, que té idonis

fins els quarts dits per a uns trinats de mil dimonis;
el pallasso, tal com, excèntric, amb l'accent
de John Bull, al circ, fa al genet un parlament;
el gran músic, com quan compon una gavota,
traçant un calderó just al cim d'una nota;
sec sota un gec balder de pocs i enormes pics,
el joquei de qui són cent grams cent enemics),
es retrata amb la tribu una beutat madura,
ara que cap murmuri el seu pas no conjura,
de mare es fa germana, a la placa, amb finor)—
l'avís nòmada amb l'art de moure l'ascensor)
—arrels, troncs, tanys, poms, brancs, col·laterals ramades—,
el cens dels ascendents; les catedrals ratades;
fins l'orgullós menhir, l'original cromlec,
el dolmen sota el qual el terra és sempre sec.